

ВАСИЛ ДИМИТРОВ

КАРАНТИНА

chitanka.info

Седях, както всеки почивен ден, на обичайното си място край реката и със стаена надежда наблюдавах стръвта. Точно в момента, когато тя рязко подскочи и потъна, преподавателят до мен спря за миг и...

Не. Не така. Една история като тази или трябва да се разкаже последователно, или не трябва да се разказва. Защото, ако става дума за някоя битова сцена, служебна клюка или рибарска небивалица, винаги можеш да започнеш от края или пък от средата и да я завършиш с началото. Даже се получава по-интересно. Но не и когато говориш за история като тази. Защото, ако се създаде една грешна представа за истинското положение на нещата, все едно че нищо не се е случило. А нещо се случи и това нещо, дори и да приемем, че не е важно за вас, е от изключително значение за мен. Но впрочем кой съм аз... Аз всъщност съм представител на средната класа, един от многото, средна стойност, както биха се изразили някои статистики. Трябва обаче да ви кажа, че имам не едно, както е нормално, а две хобита. Първото, както вече разбрахте, са рибите. Второто е научната фантастика. Не ви го казах веднага, защото, щом споделя някъде или с някого, че от всички литературни жанрове най-много ми допада научната фантастика, винаги бивам засипван от укори, нескрити насмешки и снизходително презрение. Когато се опитвах да развия мисълта си, че разумът не може и не трябва да остане сам, че неговият път минава през общия кръстопът на всички цивилизации във Вселената, думите ми се посрещаха от дружен бурен смях. Впрочем, когато се смееха, не беше най-лошото. Много по-неприятна бе реакцията на тези, които не само че не вярваха в подобни неща, но даже ги смятаха за опасни, ненормални, едва ли не неетични. За съжаление последните бяха повече.

И така си живеех — от работа в къщи, от къщи на работа, в почивния ден — за риба, всяка вечер — с историите от полуистина и полуизмислица и от време на време някой и друг спор на темата „за или против“ евентуалния контакт с други цивилизации. Фантастиката прогонваше съня, а мненията на повечето от приятелите ми прогонваха и последната надежда, че можем да се разберем. По този повод един от неутралните ми колеги не без ирония веднъж спомена, че „как сме искали да се разберем с другите цивилизации, като не можем да се разберем помежду си“. Така беше и снощи...

Бяхме се събрали група колеги и скоро — не без моето скромно участие — присъстващите се разделиха на два лагера. Сигурно вече се сещате, че от едната страна на барикадата бях аз, а от другата всички останали. Няма да ви занимавам с подробното описание на цялата дискусия, моето мнение вече ви е известно, а тяхното становище се свеждаше до следното: първо — други цивилизации няма и не може да има. Това бе мнението на една част от компанията — най-консервативно настроената. Второ — ако има все пак други цивилизации, то въобще е невъзможно да се срещнем с тях. Размерите на Вселената били такива, че различните цивилизации просто ще се разминат във времето и пространството — говореше втората част на компанията — нейните членове не без самочувствие сами се наричаха рационални технократи. И трето, което обикновено се използваше за най-солиден довод: срещата с други цивилизации, особено от по-развит тип, ще се окаже фатална за нашата, защото, ако не бъдем насилствено унищожени или асимилирани, то огромната доза от знания, които ще получим даром, ще ни смаже или промени коренно, и то не в наша полза. Представителите на последната група имаха определено социално-философски начин на мислене и представляваха мнозинство по време на дебатите по темата. Защищавах се, доколкото можех, но без особен резултат. Тръгнах си отровен с единствената мисъл, че утрешния ден ще прекарам, занимавайки се с другото си хоби — рибите.

И така, както си седях на брега на реката и гледах със скрита надежда стръвта, предавателят спря за миг, а после тържествено започна едно съобщение, което предам по смисъл.

„Драги слушатели, днешното поколение е свидетел на едно от най-епохалните открития в историята на нашата цивилизация. Група известни учени успяха да дешифрират странно известие, идващо от глъбините на Вселената. Подчертаната периодичност на приетите сигнали определено навежда на мисълта, че става дума за съобщение от друга цивилизация. Предположението на специалистите се оправда. След продължителни експерименти те успяха да разчетат посланието на далечните ни братя по разум. Официалната версия на преведения текст гласи...“

В този момент аз вече бях хвърлил апаратите си и се бях превърнал в един огромен орган за слушане и запомняне.

Гласът на говорителя продължаваше да предава текста на съобщението: „Далечни приятели, нашите галактични координати са...“ — и последва поредица от цифри и букви, които в момента не ме интересуваха. „Основните символи...“ — следваше група от сигнали, неподдаващи се на дешифриране, по всяка вероятност напълно деформирани от смущенията. „... нека обединим нашите усилия в едно общо“ — отново смущения. „Очакваме...“ — пак смущения.

Това бе всичко. Не можех да си намеря място от радост. Най-после беше дошъл моят ден! Най-после и на моята улица изгря слънце! Най-после! Сега моите приятели и колеги — тези скептици и неверници — ще трябва да се съгласят с мен. Нямаше нищо победително от това, което чух. Край на изолацията. Край на консерватизма. Край на недоверието. Цивилизацията ни ще излезе на голямата сцена, равна сред равни. Перспективите бяха замайващи и прекрасни. Не вървах, а летях.

Но щастieto ми не трая дълго. Още с връщането си в къщи жена ми ме посрещна с порой от упреци.

— Видя ли какво стана сега? Ония всеки момент могат да дойдат и да ни колонизират. Тия твои чудовища само това чакат!

„Тия твои чудовища!“ — като че ли аз съм ги измислил или осиновил.

— Ти се интересуваш само от проклетата си фантастика, която не знам защо наричаш научна — продължаваше моята спътница в живота. — Кога най-после ще поумнеееш? Ние още не сме решили собствените си проблеми, а ти говориш за междузвездни федерации. Нека да мине време. По-нататък...

Уморено се облегнах. Винаги едни и същи доводи. Рано е... Нека мине време... Да си стоим тук — какво ни е? И защо? Дали защото ни е страх и именно поради това подозираме и другите в нечестна игра? Или защото може да се изложим, да не се окажем на нужната висота, недостойни за контакта? Или защото така е по-удобно — добре сме си, защо ще се занимаваме с истории, които в края на краищата не ни засягат пряко? Радостта ми се беше стопила и от нея бе останала само съвсем малко надежда.

Същата тази надежда ме накара на следващия ден рано да включа приемника. Единствената утеха на песимиста е, че не можеш да го изненадаш с лошо съобщение, а аз вече бях завършен песимист.

Предвижданията ми се сбъднаха със заплашителна точност и последователност. Етерът кипеше. Мненията се преплитаха и от сблъскванията им на всички посоки хвърчаха искри. Както можеше да се очаква, тези, които мислеха като мен, бяха незначително малцинство. Привържениците на обратната теза — представители на която бяха колегите и съпругата ми — се оказаха многократно повече. И машината се завъртя. „Нямаме нужда от помощ! Къде е нашата гордост? Всеки трябва да се оправя сам! Прогресът е лична работа на всеки!“ — и така нататък, и така нататък...

Не можех да слушам повече. Някои разсъждения съвсем не бяха лишени от логика, но не бяха съществени при вземането на крайното решение. Освен това се поднасяха съвсем тенденциозно и постигаха обратен ефект.

На четвъртия ден събрах рибарските си атрибути и се отправих към любимия си вир. Поне тук очаквах да намеря спокойствие. Но напразно.

Както и предишния ден, преподавателят отново спря за миг и тържествено обяви:

— Драги слушатели, следващата ни емисия е посветена на предизвикателството, отправено ни от „чуждата цивилизация“. — Вече се употребяваха думи като „предизвикателство“ и „чужда“, утре щяха да кажат „заплаха“ и „враждебна“. В научните среди бе проведен референдум „за или против контакта“ — като че ли говореха помежду си група чиновници, а не ставаше дума за кардинален въпрос, отнасящ се до бъдещето на всички ни. Със 134 гласа „против“, 31 „за“ и 4 „въздържали се“ Научният съвет на планетата отхвърли категорично предложението. Нашата водеща научна мисъл...

Говорителят продължаваше да реди с надут глас фраза след фраза, но аз вече не го слушах. Всичко бе свършено. Няма да има положителен отговор. Няма да има контакт. Няма да има нищо. Всичко си оставаше така, както си беше. Както е било, така и ще бъде. Ще продължаваме да се занимаваме само с нашите си проблеми. „Всеки трябва да се оправя сам!“ — сега този девиз ми звучеше като „Всеки трябва да се спасява сам!“ Ще продължим да работим, да живеем, да спорим. Ще продължим да страдаме и да се радваме, да се караме и да се смеем, да ходим за риба и да четем научна фантастика. Впрочем не. С научната Фантастика вече е свършено веднъж за винаги. Защото за

каква научна фантастика може да се говори, когато сам си си затворил вратата към небето, сам си заковал на тази врата зловещия предупредителен знак „карантина“! Ако има точна дума, то тя е тази. Представяме недоверието си като болест, а карантината ще ни служи за преграда между нас и другите. Те може би искат да ти помогнат, но ти им сочиш табелата с фаталния знак. Няма как, ще трябва да се отдръпнете! И оставаш сам с болестта си. Няма да има звезди, няма да има непознати светове, няма да има нови вълнуващи срещи. Ще се срещаме само със себе си. И за да не си омръзнем, ще си повтаряме, че не може да ти омръзне този, който обичаш най-много, тоест — самия себе си. Защото егоизмът е страшно нещо, особено когато се използва за довод в подобни ситуации.

С нищо не можех да помогна, нищо не можех да променя или да направя. Моята кауза беше бита, загубена, забравена. Сега ония, другите, ще кажат на всички останали, че ние не искаме контакт, не желаем обмен на информация, затваряме вратата, отблъскваме протегнатата ръка. И всички вече ни отбягват. Върху екраните в командните кабинички на космичните им кораби, когато приближават района на нашата система, ще пробягват предупредителните надписи: „Внимание! Наближаваме самокарантиниралата се планета. Налага се промяна в курса“! И пилотите с равнодушни лица ще отклоняват с чиста съвест корабите си — та нали решението не е взето от тях, а от нас самите. И така ще бъде винаги...

Тялото ми уморено се отпусна върху порестата повърхност на крайбрежната ивица. Лилавата мъгла, която бавно се люлееше над клокочещата край мен лава, като че ли беше специално поръчана за мрачното ми настроение. Прибрах всичките си външни рецептори, остана само индикаторът на телепатичния детектор — просто не ми се занимаваше с неговото прибиране. Не исках нищо да виждам, нищо да чувам, да помиришвам, да докосвам, да усещам. Отпуснах долните си крайници и четирите им гъвкави пипала се обвиха около тялото ми. След цялото това преживяно напрежение изведнъж ми се приспа. Но телепатичният импулс на съпругата ми отново ме върна в реалния свят. Трябваше да се прибирам. Мракът пред мен се сгъстяваше, полегатите зелени лъчи на второто слънце пронизваха ниските сини облаци. И без да обръщам внимание на вечния дъжд, който барабанеше върху горната част на черупката ми, аз бавно се запътих към дома.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 43/1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.